

Dosarul nr. 3ra-878/18

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Central (jud: V. Garabagiu)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: I. Țurcan, I. Cotruță, N. Simciuc)

Î N C H E I E R E

11 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Nina Vascan
Tamara Chișca-Doneva

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Translogistic-13”, reprezentată de avocatul Constantin Bria,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Translogistic-13” împotriva Biroului Vamal Chișinău (în prezent Biroului Vamal Centru) cu privire la anularea actelor administrative,

împotriva deciziei din 31 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a admis apelul declarat de Biroul Vamal Centru, s-a casat hotărârea din 31 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central și s-a emis o nouă hotărâre de respingere a acțiunii,

c o n s t a t ă :

La 29 decembrie 2016 SRL „Translogistic-13” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Biroului Vamal Chișinău (în prezent Biroului Vamal Centru) cu privire la anularea actelor administrative.

În motivarea acțiunii, reclamanta a indicat că, la 10 martie 2015, a importat din Ungaria 10 camioane uzate, cu valoarea totală în vamă de 7 792 002 lei, după cum urmează: autotractor Volvo (VIN) YV2AG10A2AB567868, autotractor Volvo (VIN) YV2AG10A3AB566504, autotractor Volvo (VIN) YV2AG10A5AB566486, autotractor Volvo (VIN) YV2AG10A6AB567887, autotractor Volvo (VIN) YV2AG10A7AB566523, autotractor Volvo (VIN) YV2AG10A2AB566980, autotractor Volvo (VIN) YV2AG10A3AB566910, autotractor Volvo (VIN) YV2AG10A9AB566491, autotractor Volvo (VIN) YV2AG10A0AB566489 și autotractor Volvo (VIN) YV2AG10A5AB566875.

A comunicat că la importul unităților de transport menționate a beneficiat de scutirea de taxa vamală și TVA, pe motivul destinației lor finale și anume introducerea în fondul statutar al întreprinderii.

SRL „Translogistic-13” a afirmat că la 9 noiembrie 2015, între SC „GamaTransPrim” SRL (locatar) pe de o parte și SRL „Translogistic-13” (locator) pe

de altă parte, au fost încheiate contractele de locațiune nr. 409/2015, 410/2015, 411/2015, 412/2015, 413/2015, 414/2015, 415/2015, 416/2015, 417/2015 și 418/2015, prin care locatorul s-a obligat să transmită locatarului în folosință temporară unitățile de transport ce aparțin cu drept de proprietate, iar locatarul s-a obligat să achite lunar în favoarea locatorului suma de 1 500 de lei.

A remarcat că contractele de locațiune indicate au fost semnate de către managerul de transport al SRL „Translogistic-13”, și nu de către directorul întreprinderii. Pe contractele date, a fost aplicată ștampila pentru facturi, dar nu cea ce se aplică pe contracte.

Reclamanta a mai invocat că tot managerul de transport, fără știrea și acordul conducerii întreprinderii a înregistrat contractele de locațiune sus-indicate la Direcția înregistrare a Transportului și Calificarea Conducătorilor Auto Chișinău. Contractele sus-menționate nu au produs efecte juridice, ori nicio transportare nu a avut loc de către locatari, nicio achitare pentru contractele indicate nu a avut loc, fapt confirmat prin documentele contabile ale întreprinderilor SC „GamaTransPrim” SRL și SRL „TransLogistic-13”, iar capitalul statutar al SRL ”Translogistic-13” nu a fost micșorat.

A indicat că din momentul importului celor zece mijloace de transport, acestea s-au aflat în folosința exclusivă a SRL „Translogistic-13”, fiind respectată astfel destinația finală a bunurilor, ceea ce se confirmă și prin ordonanța de refuz a începerii urmăririi penale din 14 iunie 2016, a procurorului în secția conducere a urmăririi penale în organele centrale ale MAI și Serviciului Vamal a Procuraturii Generale.

Cu privire la efectuarea auditului post vămuire și controlului suplimentar de Biroul Vamal Chișinău, a menționat că a depus explicații, prin care a comunicat că în procedura Judecătorei Ciocana se examinează cererea de chemare în judecată a SRL „Translogistic-13” împotriva lui Valentin Chiba, managerul de transporturi, și SC „GamaTransPrim” SRL cu privire la constatarea nulității contractelor de locațiune nr. 409/2015, 410/2015, 411/2015, 412/2015, 413/2015, 414/2015, 415/2015, 416/2015, 417/2015 și 418/2015, încheiate la 9 noiembrie 2015 între SC „GamaTransPrim” SRL pe de o parte și SRL „Translogistic-13” pe de altă parte, cu aducerea părților în poziția inițială.

A susținut că în pofida celor sus-indicate, Biroul Vamal Chișinău a întocmit procesul-verbal de reverificare a declarațiilor vamale nr. 34.16/2-R din 27 octombrie 2016 și decizia de regularizare nr. 1294 din 14 noiembrie 2016, prin care a fost stabilită suma totală a obligației vamale calculată spre încasare 1 926 014,30 de lei.

Nefiind de acord cu acestea, s-a adresat Serviciului Vamal al RM cu cerere prealabilă, înregistrată la 28 noiembrie 2016 sub nr. 25300, prin care a solicitat anularea deciziei de regularizare, însă răspuns la cererea prealabilă nu a primit.

La 27 decembrie 2016 a recepționat prin poștă informația Biroului Vamal Chișinău nr. 7301 din 15 decembrie 2016, prin care a fost informat că, Biroul Vamal Chișinău a intentat procedura de încasare silită a obligațiilor vamale și a emis decizia nr. 68 din 14 decembrie 2016 cu privire la executarea silită a obligației vamale a plătitorului vamal SRL „Translogistic-13” prin care s-a decis de a sechestra bunurile SRL „Translogistic-13”.

Tot la 27 decembrie 2016 a recepționat prin poștă informația Biroului Vamal Chișinău nr. 7339 din 15 decembrie 2016, prin către a fost informat despre efectele art. 129 alin. (5) Cod vamal și i-au fost remise dispozițiile nr. 69, 70, 71 și 72 din 15 decembrie 2016 privind suspendarea operațiunilor la conturile bancare ale plătitorului.

Reclamanta a solicitat anularea deciziei de regularizare a Biroului Vamal Chișinău nr. 1294 din 14 noiembrie 2016, a procesului-verbal de reverificare a declarațiilor vamale a Biroului Vamal Chișinău nr. 34.16/2-R din 27 octombrie 2016 și a deciziei Biroului Vamal Chișinău nr. 68 din 14 decembrie 2016 cu privire la executarea silită a obligației vamale a plătitorului vamal SRL „Translogistic-13”.

Prin hotărârea din 31 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central a fost admisă acțiunea depusă de SRL „Translogistic-13”. S-a anulat decizia de regularizare a Biroului Vamal Chișinău nr. 1294 din 14 noiembrie 2016, procesul-verbal de reverificare a declarațiilor vamale a Biroului Vamal Chișinău nr. 34.16/2-R din 27 octombrie 2016 și decizia Biroului Vamal Chișinău nr. 68 din 14 decembrie 2016 cu privire la executarea silită a obligației vamale a plătitorului vamal SRL „Translogistic-13”.

Prin decizia din 31 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost admis apelul declarat de Biroul Vamal Centru, casată hotărârea din 31 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central și a fost emisă o nouă hotărâre, prin care acțiunea SRL „Translogistic-13” a fost respinsă ca neîntemeiată.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că potrivit art. 28 lit. q²) din Legea cu privire la tariful vamal nr. 1380 din 20 noiembrie 1997, sunt scutite de taxa vamală mijloacele fixe utilizate nemijlocit la fabricarea produselor, la prestarea serviciilor și/sau executarea lucrărilor, destinate includerii în capitalul statutar (social) în modul și în termenele prevăzute de legislație. Modul de aplicare a facilităților fiscale respective se stabilește de Guvern. La mijloacele fixe utilizate nemijlocit la fabricarea produselor, la prestarea serviciilor și/sau executarea lucrărilor se atribuie mijloacele fixe a căror amortizare se raportează la costul produselor fabricate, serviciilor prestate și/sau lucrărilor executate. Mijloacele fixe care au beneficiat de facilitatea fiscală respectivă nu pot fi înstrăinate, transmise în folosință sau posesie (exceptând locațiunea bunurilor imobile), atât integral, cât și părțile componente ale acestora, pe parcursul a 3 ani de la data validării declarației vamale respective, cu excepția cazului în care aceste mijloace fixe sînt exportate, dacă anterior au fost importate și nu au suferit modificări în afara amortizării normale. În cazul în care aceste mijloace fixe se înstrăinează, se transmit în folosință sau posesie, atât integral, cât și părțile componente ale acestora, pînă la expirarea a 3 ani, taxa vamală se calculează și se achită de către persoana juridică în al cărei capital statutar (social) a fost introdus mijlocul fix, pornind de la valoarea în vamă a acestor mijloace fixe la momentul depunerii declarației vamale.

Totodată, art.4 din Regulamentul cu privire la modul de aplicare a facilităților fiscale stabilite în art. 103 alin. (1) pct. 29) al Codului fiscal și art. 28 lit. q²) al Legii cu privire la tariful vamal, prevede expres că pentru a beneficia de facilitățile fiscale specificate, este necesară întrunirea cumulativă a următoarelor condiții: a) activele

materiale pe termen lung sunt destinate includerii în capitalul statutar (social); b) activele materiale pe termen lung trebuie să fie utilizate nemijlocit la fabricarea produselor, la prestarea serviciilor și/sau la executarea lucrărilor; c) uzura activelor materiale pe termen lung se raportează la costul produselor fabricate, serviciilor prestate și/sau lucrărilor executate în procesul de producere, prestare a serviciilor și/sau executare a lucrărilor; d) activele materiale pe termen lung nu vor fi înstrăinate, transmise în folosință sau posesie (exceptând locațiunea bunurilor imobile), atât integral, cât și pe părți componente ale acestora, pe parcursul a 3 ani de la data validării declarației vamale respective sau eliberării facturii fiscale.

Suplimentar, potrivit prevederilor art. 35 alin. (2) Cod vamal, mărfurile pot fi utilizate în alte scopuri decât cele pentru care au fost importate, fără achitarea drepturilor de import, după expirarea termenului de 3 ani din momentul obținerii facilităților, dacă legislația pentru aplicarea facilităților fiscale și vamale nu prevede altfel.

La caz, instanța de apel a constatat că din înscrisurile anexate la materialele cauzei, se confirmă că în urma importului mijloacelor de transport și respectiv beneficiind de scutire de TVA pe motivul introducerii acestor bunuri în capitalul întreprinderii, SRL „Translogistic-13” nu a respectat condiția de acordare a scutirii la importul mijloacelor de transport, dar le-a utilizat în alte scopuri transmițându-le, peste doar 8 luni de la importare, în locațiune altui agent economic SC „GamaTransPrim” SRL.

Curtea de Apel Chișinău nu a reținut drept motiv pentru admiterea acțiunii înaintate, precum că contractele de locațiune nu au fost semnate de către directorul SRL „Translogistic-13”, dar de către managerul de transport care nu a avut drept să semneze aceste contracte, iar conducerea SRL „Translogistic-13” nu a încheiat contractele de locațiune și nu a cunoscut despre existența acestora.

Or, în acest sens, instanța de apel a relevat că SRL „Translogistic-13” a început să întreprindă acțiuni în vederea constatării circumstanțelor în care au fost întocmite contractele de locațiune și respectiv în vederea anulării acestora, doar în urma inițierii controlului privind respectarea de către beneficiar a condițiilor beneficierii scutirii de la TVA la importul bunurilor în țară, efectuat de către Biroul Vamal Chișinău în perioada 17 februarie 2016 – 26 octombrie 2016.

Concomitent, instanța de apel a atras atenția și asupra faptului că deși SRL „Translogistic-13” a menționat că contractele de locațiune au fost încheiate din numele întreprinderii de către managerul de transport Valentin Chiba, care le-a și înregistrat la ÎS „Cris ”Registru” fără de a avea împuterniciri, acționând cu rea credință, care a fost sancționat prin ordinul nr. 5 din 18 august 2016 a SRL „Translogistic-13” a fost sancționat doar cu mustrare aspră, fapt care nu poate fi credibil, luând în vedere faptele comise de acest angajat.

De asemenea, la materialele dosarul este anexată procura eliberată de administratorul SRL „Translogistic-13” pe numele managerului Valentin Chiba, prin care acesta a fost împuternicit de a prezenta actele la ÎS „Cris Registru” (f.d. 78).

Respectiv, instanța de apel a ajuns la concluzia că SRL „Translogistic-13” a cunoscut despre situația creată în întreprindere, a acceptat efectele contractelor de

locațiune nr. 409/2015, 410/2015, 411/2015, 412/2015, 413/2015, 414/2015, 415/2015, 416/2015, 417/2015 și 418/2015, încheiate încă la 9 noiembrie 2015, și doar după efectuarea controlului prin reverificarea declarațiilor vamale la SRL „Translogistic -13”, tematica auditului constituind verificarea corectitudinii plasării mărfurilor în capitalul statutar și respectării destinației pentru care acestea au beneficiat de facilități, constatând posibila sancțiune din partea organelor de stat, și-a consolidat acțiunile întru anularea contractelor și evitarea achitării drepturilor de import.

Mai mult, conform actelor de primire-predare din 9 noiembrie 2015 anexate la materialele dosarului, se demonstrează că mijloacele de transport, indicate în contractele de locațiune nr. 409/2015, 410/2015, 411/2015, 412/2015, 413/2015, 414/2015, 415/2015, 416/2015, 417/2015 și 418/2015, au fost transmise de SRL „Translogistic-131 și respectiv primite de SC „GamaTransPrim” SRL (f.d.80-119).

În concluzie, instanța de apel a considerat că, în speța dată a fost demonstrat că bunurile care constituie drept aport la capitalul social au fost date în locațiune, înainte de termenul stabilit de legislație pentru a beneficia de dreptul scutirii de TVA la importul lor în țară, iar ca urmare, achitarea drepturilor de import a devenit lizibilă.

La 14 martie 2018 SRL „Translogistic-13”, reprezentată de avocatul Constantin Bria a declarat recurs împotriva deciziei din 31 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău.

În motivarea recursului a indicat că contractele de locațiune enunțate au fost semnate de către managerul de transport al SRL „Translogistic-13”, și nu de către directorul întreprinderii. Pe contractele date, a fost aplicată ștampila pentru facturi, dar nu cea ce se aplică pe contracte.

Recurenta a mai invocat că tot managerul de transport, fără știrea și acordul conducerii întreprinderii a înregistrat contractele de locațiune la Direcția înregistrare a Transportului și Calificarea Conducătorilor Auto Chișinău. Contractele sus-menționate nu au produs efecte juridice, ori nicio transportare nu a avut loc de către locatari, nicio achitare pentru contractele indicate nu a avut loc, fapt confirmat prin documentele contabile ale întreprinderilor SC „GamaTransPrim” SRL și SRL „TransLogistic-13”, iar capitalul statutar al SRL „Translogistic-13” nu a fost micșorat.

A susținut că o probă incontestabilă la caz o reprezintă ordonanța din 14 iunie 2016 de neîncepere a urmăririi penale, prin care s-a constatat că de la momentul importului celor zece mijloace de transport cu beneficierea de scutire de la achitarea taxei de stat vamale și TVA, pe motivul introducerii în fondul statutar al întreprinderii, acestea s-au aflat în folosința exclusivă a SRL „Translogistic-13”, fiind respectată astfel destinația finală a bunurilor.

A reiterat că SRL „Translogistic-13” nu a cunoscut despre încheierea contractelor de locațiune și nici nu a avut nicio intenție ca acestea să producă vreun efect juridic.

SRL „Translogistic-13” a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu menținerea hotărârii primei instanțe.

La 5 iulie 2018 SRL „Translogistic-13”, reprezentată de avocatul Constantin Bria a declarat recurs suplimentar împotriva din 31 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a reiterat aceleași temeiuri de fapt și de drept, invocând jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (cauza Tudor Tudor împotriva României, cererea nr. 21.911/03, cauza Ștefănică și alții împotriva României, cererea nr. 38.155/02).

În conformitate cu art. 434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 31 ianuarie 2018, dar date ce ar confirma recepționarea acesteia de către recurentă la dosar lipsesc.

Astfel, recursul declarat la 14 martie 2018, este în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de SRL „Translogistic-13”, reprezentată de avocatul Constantin Bria, în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu prevederile art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de SRL „Translogistic-13”, reprezentată de avocatul Constantin Bria nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentei cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

În conformitate cu art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de SRL „Translogistic-13”, reprezentată de avocatul Constantin Bria.

În conformitate cu art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Societatea cu Răspunere Limitată „Translogistic-13”, reprezentată de avocatul Constantin Bria, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Nina Vascan

Tamara Chișca-Doneva